

Отиваше къмъ планината Рила . . .

И растревожи се балкана,
И дрѣвесата възхъх да ревжтъ,
Да се оплакватъ тѣй: „— Горкѣна!
Насъ рѣжжтъ винъги, насъ кастрѣжтъ и свѣжтъ,
И насъ горѣжтъ? . .
Отъ насъ какво
Видѣхъ зло?

Това жестоко истреблене

Не е ли оскърблене

Къмъ цѣло естество? . .

За туй ли Человѣкъ е върху земний шаръ

Признатъ за Господаръ,

Съ властѣта да злоупотрѣбѣва,

Да граби, да опустошава,

И да свѣче, и да гори,

И да искорѣнява

Богосъзданниятъ гори! . . —„

Като изслушалъ тозъ плачевенъ хоръ,

Единъ столѣтенъ боръ

Отвърнѣлъ: „О другари,

Недѣйте се сърди на тѣзи дървари!

Да, тѣ сж хищни сжщества, немилостиви,

Но иматъ право: трѣбатъ имъ дърва!

За своята злочестина

Сѣ ний сме си пакъ криви,

Ний пакъ, елха, липа и джбъ, ний, букъ и боръ, ний всички!

Ний дадохме на тѣзъ користолюбци

И дървогубци

За бравитъ имъ топорѣшки! . .

Врагътъ си ний крѣпиме, —

А туй като е тѣй, защо да се тжжѣме?„
